

RICHARD OSMAN

„Světýlko radosti.“
KATE ATKINSON

„Nesmírně chytré
a zábavné.
Trestuhodně skvělé.“
IAN RANKIN

Čtvrteční klub
amatérských

DETEKTIVŮ

Čtvrteční
klub
amatérských
DETEKTIVŮ

**RICHARD
OSMAN**

*Čtvrteční
klub
amatérských
DETEKTIVŮ*

slovart

Text © Richard Osman, 2020

Translation © Eva Brožová, 2020, 2025

Czech edition © Nakladatelství Slovart, s. r. o., 2025

All rights reserved

Čtvrteční klub amatérských detektivů

Z anglického originálu *The Thursday Murder Club*

vydaného v roce 2020 přeložila Eva Brožová

Odpovědná redaktorka původního českého vydání

v Nakladatelství JOTA Marie Schreinerová

Jazykovou redakci druhého českého vydání provedla Hana Pernicová

Korektury Jana Kunová

Editorka Kateřina Eliášová

Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava

Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín

Vydalo Nakladatelství Slovart, s. r. o., Oderská 333,

196 00 Praha 9 – Čakovice, v roce 2025

Vydání druhé, v Nakladatelství Slovart první

ISBN 978-80-276-1275-8

10 9 8 7 6 5 4 3 2 1

www.slovart.cz

info@slovart.cz

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro konečné prodejce

S láskou pro moji mámu, „poslední žijící Brendu“

Zabít někoho je snadné. Ukrýt tělo je obvykle mnohem těžší. Tak vás můžou chytit.

Já měl ale štěstí, že jsem objevil správné místo. Vlastně dokonalé místo.

Občas se tam vracím, abych se ujistil, že je všechno v pořádku. Vždycky je a já doufám, že i vždycky bude.

Někdy si zapálím, což bych neměl, jak samozřejmě vím, ale je to moje jediná neřest.

PRVNÍ ČÁST

*Seznam se s novými lidmi
a vyzkoušej nové věci*

1

Joyce

No, začneme u Elizabeth, ano? A uvidíme, kam se dostaneme.

Samozřejmě jsem věděla, kdo to je; Elizabeth tady znají všichni. Má jeden z třípokojových bytů v Larkin Court. Je to ten rohový, tuším s terasou. Také jsem byla kdysi v hádankářském týmu se Stephenem, který je, z mnoha důvodů, Elizabetiným třetím manželem.

Byla jsem na obědě, je to dva nebo tři měsíce zpátky, a určitě bylo pondělí, protože míváme pastýřský koláč. Elizabeth řekla, že vidí, že obědvám, ale ráda by se mě zeptala na bodné rány způsobené nožem, pokud mi to nevadí.

Odpověděla jsem: „Ale vůbec ne, klidně se ptěj.“ Nebo něco v tom smyslu. Asi bych vám taky měla říct, že si vždycky všechno přesně nepamatuju. Takže Elizabeth otevřela manilové desky a já spatřila pár listů psaných na stroji a okraje jakýchsi starých fotografií. Potom šla přímo k věci.

Požádala mě, ať si představím, že nějakou dívku pobodali nožem. Zeptala jsem se jakým nožem a Elizabeth odpověděla, že pravděpodobně šlo o obyčejný kuchyňský nůž. John Lewis. To neřekla, ale okamžitě jsem ho viděla před sebou. Potom mě požádala, ať si představím, že tu dívku někdo bodl, třikrát nebo čtyřikrát, přímo pod hrudní kost. Dvnitř a ven, dvnitř a ven, velice ošklivě, ale aniž by přetnul tepnu. Chovala se přitom naprosto klidně, protože lidé obědvali a Elizabeth měla jisté hranice.

A tak jsem si představila rány nožem a Elizabeth se mě zeptala, jak dlouho by trvalo, než dívka vykrvácí.

Mimochodem, asi jsem se měla zmínit, že jsem spoustu let pracovala jako zdravotní sestra, jinak vám tohle všechno bude připadat nelogické. Elizabeth to zřejmě odněkud věděla, protože Elizabeth ví všechno. Proto se na mě obrátila. Určitě jste se divili, o čem to mluvím. Slibuju, že se v psaní zlepším.

Pamatuju si, že jsem si před odpovědí poklepala prstem na rty, jak občas můžete vidět v televizi. Člověk pak vyhlíží chytřeji, zkuste to. Zeptala jsem se, kolik ta dívka vážila.

Elizabeth našla údaj v deskách, zabodla do něj prst a přečetla, že vážila čtyřicet šest kilogramů. Což nás obě vyvedlo z míry, protože ani jedna z nás si nebyla jistá, kolik je to v tradičních anglických jednotkách. V duchu jsem odhadla, že je to asi dvacet tři kamenů. Dvě ku jedné, usoudila jsem. Ale sotva jsem si to pomyslela, napadlo mě, že si ten převod možná pletu s palci a centimetry.

Elizabeth mi sdělila, že ta dívka rozhodně nevážíla dvacet tři kamenů, protože má v deskách fotografii jejího mrtvého těla. Poklepala na desky, potom se otočila do místnosti a zavolala: „Zeptal by se někdo Bernarda, kolik kamenů je čtyřicet šest kilogramů?“

Bernard vždycky sedí sám u jednoho z menších stolů hned u terasy. Je to stůl číslo 8. Tohle vědět nemusíte, ale o Bernardovi vám povím trochu víc.

Když jsem se poprvé objevila v Coopers Chase, Bernard Cottle se ke mně choval velice mile. Přinesl mi řízek plaménku a vysvětlil zdejší systém recyklace. Mají tady čtyři různé barevné popelnice. Čtyři! Díky Bernardovi vím, že zelená je na sklo a modrá na karton a papír. Pokud jde však o červenou a černou, nemám tušení. Když jsem procházela kolem, viděla jsem v nich

nejrůznější věci. Kdysi jsem v jedné z nich dokonce zahlédla faxový přístroj.

Bernard byl profesor, něco s přírodními vědami, a pracoval po celém světě, takže navštívil Dubaj dávno předtím, než o ní někdo slyšel. Jako obvykle přišel na oběd v obleku a kravatě, nicméně četl *Daily Express*. Mary z Ruskin Court, která seděla u vedlejšího stolu, ho oslovila a zeptala se, kolik je čtyřicet šest kilogramů tady u nás v Anglii.

Bernard přikývl a zavolal na Elizabeth: „Sedm kamenů, tři desetiny a kousek libry.“

Takový je Bernard.

Elizabeth mu poděkovala, prohlásila, že je to zřejmě správně, a Bernard mohl pokračovat ve své křížovce. Později jsem si vyhledala centimetry a palce a aspoň v tomhle jsem se nemýlila.

Elizabeth se vrátila ke své otázce. Jak dlouho by žila ta dívka pobodaná kuchyňským nožem? Odhadla jsem, že bez pomoci by pravděpodobně zemřela asi za čtyřicet pět minut.

„Dobře, Joyce,“ utrousila Elizabeth a pak mi položila další otázku. Co kdyby té dívce někdo poskytl první pomoc? Ne lékař, ale někdo, kdo měl zdravotnický výcvik. Třeba někdo, kdo sloužil v armádě. Někdo takový.

V době, kdy jsem pracovala jako zdravotní sestra, jsem viděla spoustu bodných ran. Neošetřovala jsem jen vymknuté kotníky. A tak jsem řekla, no, to by nezemřela vůbec. Což je pravda. Nebyla by to pro ni legrace, ale ta rána by se dala snadno ošetřit.

Elizabeth pokyvovala hlavou a prohlásila, že přesně tohle řekla Ibrahimovi, i když já v té době Ibrahima neznala. Jak říkám, stalo se to před pár měsíci.

Elizabeth to totiž připadalo podezřelé a domnívala se, že dívku zabil její přítel. Víím, že se to stává často. Určitě jste o tom četli.

Než jsem se sem přistěhovala, asi by mi celý ten rozhovor připadal zvláštní, ale jakmile tu všechny poznáte, zdá se vám naprosto normální. Minulý týden jsem se seznámila s mužem, který vymyslel mátovou zmrzlinu s kousky čokolády, nebo to aspoň tvrdí. Nemám možnost si to ověřit.

Byla jsem ráda, že jsem Elizabeth aspoň trochu pomohla, a tak jsem usoudila, že bych ji mohla požádat o laskavost. Zeptala jsem se, jestli bych se mohla podívat na tu fotografii mrtvého těla. Čistě z profesionálního zájmu.

Elizabeth se rozzářila, jako se vždycky rozzáří zdejší obyvatelé, když se zeptáte, jestli byste se mohli podívat na snímky z promoce jejich vnoučat. Vytáhla z desek fotokopii na A4, položila ji přede mě lícem dolů a řekla, abych si ji nechala, protože všichni mají kopie.

Pronesla jsem, že je to od ní moc milé, a ona na to, ale vůbec ne, nicméně se zeptala, jestli mi může položit ještě jednu otázku.

„Samozřejmě,“ odpověděla jsem.

Potom řekla: „Míváš volné čtvrtky?“

A to, věřte nebo ne, bylo poprvé, kdy jsem se o čtvrtcích dozvěděla.

2

Policejní konstábl Donna de Freitasová by chtěla nosit zbraň. Chtěla by pronásledovat sériové vrahy do opuštěných skladišť a přes čerstvou střelnou ránu v rameni nekompromisně dotáhnout akci do konce. Možná by i chtěla přijít na chuť whisky a mít poměr se svým partákem.

Ovšem teď, v šestadvaceti, když sedí ve tři čtvrtě na dvanáct u oběda se čtyřmi penzisty, s nimiž se právě seznámila, Donna chápe, že se k tomu všemu bude muset teprve dopracovat. A kromě toho musí uznat, že předchozí hodina byla ohromně zábavná.

Donna přednášela svou řeč „Praktické rady pro domácí bezpečnost“ už mnohokrát. A v současné době to znamenalo obvyklé postarší obecnost, deky přes kolena, sušenky zdarma a několik spokojených spáčů vzadu. Pokaždé radí totéž. Nejdůležitější ze všeho je namontovat na okna pojistky, kontrolovat průkazy totožnosti a nikdy nesdělovat osobní informace neznámým volajícím. Především má být uklidňující postavou v děsivém světě. Donna to chápe a zároveň díky tomu aspoň vypadne z kanceláře a na chvíli se zbaví nudného papírování, proto se hlásí dobrovolně. Fairhavenská policejní stanice je totiž ospalejší, než je Donna zvyklá.

Dneska se ale ocitla v Coopers Chase, vesnici pro seniory. Připadala jí naprosto neškodná. Luxusní, bezproblémová, poklidná, a cestou tam zahlédla hezkou hospůdku, kde se chtěla během

zpáteční cesty zastavit na oběd. Takže zatýkání sériových vrahů na motorových člunech bude muset počkat.

„Bezpečnost,“ začala Donna, i když ve skutečnosti přemýšlela o tom, jestli by si neměla pořídit tetování. Delfinka na kostrči? Nebude to moc klišé? A nebude to bolet? Asi ano, ale vždyť je policistka, ne? „Co myslíme tím, když řekneme slovo ‚bezpečnost‘? Podle mě to slovo znamená pro každého něco...“

V přední řadě vystřelila ruka nahoru. Takhle přednáška normálně neprobíhá, no, co se dá dělat. Dokonale upravená, asi osmdesátiletá paní měla připomínku.

„Drahousku, všichni doufáme, že to nebude přednáška o okeních pojistkách.“ Žena se rozhlédla po ostatních a ozvalo se souhlasné zamručení.

Potom se přihlásil džentlmen ve druhé řadě obehnaný chodítkem. „A žádné průkazy totožnosti, prosím, to už známe. Opravdu jste z Plynárenské společnosti, nebo jste zlodějka? Přisahám, že to chápeme.“

Rozpoutala se vřava.

„Už se to nejmenuje Plynárenská společnost. Teď je to Centrica,“ podotkl elegán v luxusním obleku s vestou.

Muž v bermudách, žabkách a triku fotbalového klubu West Ham United, který seděl vedle něj, využil příležitosti, vstal a zabodl prst do vzduchu. „Kvůli Thatcherovým, Ibrahime. Kdysi patřila nám.“

„Posaď se, Rone,“ pronesla elegantně oblečená žena. Potom se podívala na Donnu a dodala: „Omluvte Rona.“ A lehce potřásla hlavou. Připomínky pokračovaly.

„A jaký zločinec by si nedokázal padělat průkaz totožnosti?“

„Mám šedý zákal. Mohl by mi ukázat průkaz do knihovny, a já bych ho klidně pustil dál.“

„Už ani nechodí kontrolovat plynoměr. Je to všechno na webu.“

„Je to na cloudu, drahousku.“

„Já bych zloděje přivítala. Bylo by fajn, kdyby mě přišel aspoň někdo navštívit.“

Na okamžik se rozhostilo ticho. Pak se zvedla atonální symfonie pískotu, jak si někteří zesilovali naslouchátka a jiní si je vypínali. Žena v přední řadě se opět ujala slova.

„Takže... já jsem Elizabeth, mimochodem... žádné pojistky na okna, prosím, ani žádné průkazy totožnosti a taky nám nemusíte říkat, že nesmíme Nigerjcům do telefonu nadiktovat naše PIN. Pokud tedy ještě smím říkat Nigerijci.“

Donna de Freitasová se vzpamatovala, ale uvědomila si, že už nemyslí na obědy v hostinci nebo tetování – teď myslela na kurz zvládání davových nepokojů, který absolvovala za starých dobých časů v jižním Londýně.

„Tak o čem si chcete povídat?“ zeptala se Donna. „Musím s vámi strávit aspoň tři čtvrtě hodiny, jinak za přednášku nedostanu náhradní volno.“

„Třeba o institucionálním sexismu v policejních složkách?“ navrhla Elizabeth.

„Já bych rád mluvil o nezákonném zastřelení Marka Duggana, schváleným státem a –“

„Posad' se, Rone!“

Takhle to pokračovalo, příjemně a zábavně, až měli hodinu za sebou, načež posluchači Donně vřele poděkovali, ukázali jí fotografie vnoučat a potom ji pozvali, aby zůstala na oběd.

A teď je tady a v podniku, který je v jídelním lístku označen za „moderní špičkovou restauraci“, se nimrá v salátu. Obědovat ve tři čtvrtě na dvanáct je pro ni trochu brzy, ale odmítnout pozvání by bylo neslušné. Všimne si, že její čtyři hostitelé si nejen

objednali plnohodnotné jídlo, ale ještě si k němu nechali otevřít láhev červeného vína.

„To bylo vážně báječné, Donno,“ prohodí Elizabeth. „Ohromně jsme si to užili.“ Elizabeth se podívá na Donnu jako nějaká učitelka, která vám celý rok nahání hrůzu, ale pak vám dá nejlepší hodnocení a při loučení pláče. Možná je to tím tvídovým sakem.

„Bylo to úžasný, Donno,“ prohlásí Ron. „Můžu vám říkat Donno, zlatíčko?“

„Můžete mi říkat Donno, ale možná mi neříkejte zlatíčko,“ odpoví Donna.

„Tak dobře, drahoušku,“ souhlasí Ron. „Budu na to pamatovat. Ale ten příběh o Ukrajinci s parkovacím lístkem a řetězovou pilou... Měla byste se živit přednáškama, točí se v nich spousta peněz. Někoho znám, kdybyste chtěla číslo.“

Ten salát je vynikající, pomyslí si Donna, a tohle si nemyslí často.

„Podle mě bych byl skvělý pašerák heroinu.“ Tohle byl Ibrahim, který při přednášce vznesl připomínku o Centrice. „Jde jen o logistiku, ne? A taky o vážení, velice přesné, což by mě bavilo. A mají přístroje na počítání peněz. Samá moderní zařízení. Zatkla jste někdy dealera heroinu, konstáble de Freitasová?“

„Ne,“ přizná Donna. „Ale mám to na seznamu.“

„Ale nemýlím se, že mají přístroje na počítání peněz?“ zeptá se Ibrahim.

„Skutečně mají,“ odpoví Donna.

„Skvělé,“ prohodí Ibrahim a vyprázdní sklenici s vínem.

„Snadno se začneme nudit,“ dodá Elizabeth a také dopije víno. „Bůh nás chraň před okenními pojistkami, konstáblyně de Freitasová.“

„Teď se používá jen konstábl,“ poznamená Donna.

„Aha,“ utrousí Elizabeth a našpulí rty. „A co se stane, když budu dál používat konstáblyně? Vydáte na mě zatykač?“

„Ne, ale budu o vás mít horší mínění,“ objasní Donna. „Protože na tom oslovení není nic těžkého a vůči mně je mnohem uctivější.“

„Zatraceně! Mat. Tak dobře,“ kapituluje Elizabeth s úsměvem.

„Díky,“ řekne Donna.

„Kolik si myslíte, že mi je?“ zeptá se Ibrahim.

Donna zaváhá. Ibrahim má pěkný oblek a hladkou pleť. Nádherně voní. Z náprsní kapsy mu vykukuje úhledně složený kapesník. Řídnou mu vlasy, ale pořád je má. Žádné panděro a jenom jedna brada. A přesto pod tím vším? Hmmm. Donna se mu podívá na ruce. Ty vždycky prozradí věk.

„Osmdesát?“ zkusí.

Vidí, že vzala Ibrahimovi vítr z plachet. „Ano, přesně, ale vypadám mladší. Vypadám na sedmdesát čtyři. Všichni to tvrdí. Tajemství spočívá v pilates.“

„A co vy, Joyce?“ zeptá se Donna čtvrtého člena skupinky, drobné, bělovlasé ženy v levandulové blůzce a lila propínacím světráku. Spokojeně sedí na židli a všechno sleduje. Ústa zavřená, ale oči živé. Jako tichý ptáček, co neustále pátrá, jestli se ve slunečním světle něco nezatřpytí.

„Já?“ opáčí Joyce. „Nic zvláštního. Byla jsem zdravotní sestra, potom máma a potom zase sestra. Bohužel nic zajímavého.“

Elizabeth si krátce odfrkne. „Nenechte se Joyce ošálit, konstáble de Freitasová. Je ten typ, který vždycky udělá to, co řekne.“

„Jsem jenom organizovaná,“ namítne Joyce. „To je nemoderaní. Když řeknu, že půjdu na zumbu, jdu na zumbu. Jsem prostě taková. Moje dcera je mnohem zajímavější. Řídí hedgeový fond, jestli víte, co to je?“

„Moc ne,“ přizná Donna.

„Nevíte,“ konstatuje Joyce.

„Zumba je starší než pilates,“ prohlásí Ibrahim. „Obojí dělat nechci. Je to matoucí pro hlavní svalové skupiny.“

Během oběda se Donně honí hlavou otázka. „Jestli se můžu zeptat, vím, že všichni bydlíte v Coopers Chase, ale jak jste se vy čtyři vlastně spřátelili?“

„Spřátelili?“ Elizabeth ten dotaz očividně pobaví. „Ale my nejsme přátelé, drahoušku.“

Ron se tiše rozesměje. „Kristepane, zlatíčko, ne, my opravdu nejsme přátelé. Nepotřebuješ dolít, Liz?“

Elizabeth přikývne a Ron jí nalije víno. Mají na stole už druhou láhev. Je čtvrt na jednu.

Ibrahim souhlasí. „Myslím, že přátelé není správné slovo. V životě by nás nenapadlo se spolu stýkat, máme totiž velice odlišné zájmy. Rona mám asi rád, ale někdy bývá nesnesitelný.“

Ron přikývne: „Jsem nesnesitelný.“

„A Elizabeth má příšerné chování.“

Elizabeth přikývne. „Bohužel. Vždycky jsem byla zvláštní. Už od školy.“

„Nejvíc mám rád Joyce. Myslím, že Joyce máme rádi všichni,“ dodá Ibrahim.

Ron s Elizabeth znovu souhlasně přikývnou.

„Díky, že to vím,“ prohodí Joyce, zatímco honí hrášek po talíři. „Nemyslíte si, že by měl někdo vymyslet plochý hrášek?“

Zmatená Donna se snaží udělat si v tom pořádek.

„Když nejste přátelé, co tedy jste?“

Donna vidí, jak Joyce vzhledne a zavrtí hlavou na ostatní, na tuhle neobvyklou partu. „No,“ začne Joyce. „Za prvé, *jme* samozřejmě přátelé; jen má tahle partička trochu delší vedení. A za

druhé, pokud to nepadlo, když jsem vás zvala na oběd, konstáble de Freitasová, pak to bylo moje opominutí. Jsme Čtvrteční klub amatérských detektivů.“

Elizabeth má z červeného vína skelný pohled, Ron si škrábe tetování „West Ham“ na krku a Ibrahim si leští už lesklý manžetový knoflíček.

Restaurace kolem nich se zaplňuje a Donna není první návštěvník Coopers Chase, který usoudí, že tohle nebude to nejhorší místo k životu. Kvůli skleničce vína a volnému odpoledni by vraždila.

„Taky chodím každý den plavat,“ uzavře rozhovor Ibrahim. „Díky tomu mám vypnutou pokožku.“

Co jen je tohle místo zač? Jaké je vlastně Coopers Chase?

3

Jestli vás někdy napadne vydat se z Fairhavenu po A21 a zamířit do srdce Kentish Weald, nakonec, v ostré levotočivé zatáčce, minete starou telefonní budku, která dosud funguje. Pokračujte asi sto metrů, dokud neuvidíte směrovku „Whitechurch, Abbots Hatch a Lents Hill“, a pak odbočte doprava. Projedte Lents Hill, kolem hostince U Modrého draka a malého farmářského obchůdku s obrovským vejcem venku, až dorazíte ke kamennému můstku přes Robertsmere. Oficiálně je Robertsmere řeka, ale nenechte se mýlit, nejde o nic velkého.

Hned za můstkem odbočte doprava na uzoučkou cestu. Budete mít pocit, že jedete špatně, ale je to rychlejší než trasa uvedená v oficiální brožuře, a navíc je malebná, pokud máte rádi kroupenaté živé ploty. Nakonec se cesta rozšíří a mezi vysokými stromy se začnou objevovat známky života, rozeseté po kopcovité krajině po vaší levici. Před sebou zahlédnete malou autobusovou zastávku s dřevěným přístřeškem, která také funguje, pokud se za fungování počítá průjezd jednoho autobusu denně oběma směry. Těsně předtím, než k zastávce dorazíte, spatříte po levici ceduli s nápisem Coopers Chase.

Coopers Chase se začalo stavět asi před deseti lety, když katolická církev pozemek prodala. První obyvatelé, třeba Ron, se sem nastěhovali o tři roky později. Místo inzerovali jako „První britská luxusní vesnice pro seniory“, i když podle Ibrahima, který

si to ověřil, byla ve skutečnosti sedmá. V současné době v ní žije tři sta rezidentů. Můžete se sem přistěhovat až po svých šedesátých pátých narozeninách a v dodávkách supermarketu Waitrose cinká víno a lahvičky s pravidelně užívanými léky pokaždé, když na silnici přejíždějí přes kovový rošt.

Coopers Chase dominuje starý klášter se třemi moderními rezidenčními budovami, spirálovitě se rozbíhajícími od tohoto centrálního bodu. Klášter byl přes sto let poklidným místem, prostoupeným tichým šustěním řeholních rouch a mlčenlivou vírou ve vyslovené a vyslyšené modlitby. Kdybyste se vydali jeho ponurými chodbami, našli byste několik žen spokojených ve svém ústraní, několik žen vystrašených z uspěchaného světa, několik žen, které se skrývají, několik žen dokazujících nejasnou, dávno zapomenutou pravdu a několik žen nacházejících radost v tom, že slouží vyššímu účelu. Viděli byste lůžka ve společných ložnicích; dlouhé nízké stoly v jídelně; kapli tak temnou a tichou, až byste přísahali, že slyšíte Boží dech. Zkrátka, objevili byste Sestry církve svaté, armádu, která vás nikdy nenechá na holičkách, která vás bude živit a šatit, stále vás potřebovat a vážit si vás. Jediné, co vyžadovaly na oplátku, byla celoživotní oddanost a vzhledem k tomu, že se vždycky najde někdo, kdo po tomhle touží, neměly nouzi o dobrovolníky. A pak jednoho dne absolvujete krátkou cestu alejí do kopce k Zahradě věčného odpočinku – železná brána a nízké kamenné zdi Zahrady s výhledem na klášter a nekonečnou krásu Kentish High Weald v pozadí a vaše tělo v jiném loži, pod prostým náhrobkem, vedle sester Margaret a Marií z předchozích generací. Jestli jste měli kdysi sny, mohly teď skotačit po zelených pahorcích, a pokud jste měli tajemství, pak byla navždy bezpečně ukrytá uvnitř čtyř klášterních zdí.

Tedy přesněji uvnitř tří zdí, protože celá západní strana kláštera je teď prosklená a nachází se za ní plavecký bazén. Má výhled na bowlsový trávník a dál na parkoviště pro návštěvníky, kam jsou parkovací karty vydávány v tak omezené míře, že parkovací výbor je nejmocnější klikou v Coopers Chase.

Vedle plaveckého bazénu je malý „bazén pro léčbu artritidy“ vyhlížející jako jacuzzi, hlavně proto, že je to jacuzzi. Pak Ian Ventham, majitel Coopers Chase, každému, koho po areálu prováděl, ukázal saunu. Vždycky pootevřel dveře a prohodil: „Páni, tohle vypadá jako sauna.“ Takový byl Ian.

Potom vyjedte výtahem do dalších relaxačních prostor. Do tělocvičny a studia, kde mohou rezidenti vesele zumbovat mezi přízraky dávných lůžek. Dále je tu Skládačková místnost pro méně namáhavé činnosti a sdružování. Nechybí tu ani knihovna a salonek pro větší a kontroverznější schůze výborů nebo pro sledování fotbalu na televizi s plochou obrazovkou. Pak sejdete zpátky do přízemí, kde teď původní klášterní jídelna s dlouhými nízkými stoly slouží jako „moderní špičková restaurace“.

V samém středu vesnice, přilepená ke klášteru, stojí původní kaple. Díky své krémové omítce působí vedle chladné gotické ponurosti kláštera skoro středomořsky. Kaple zůstává netknutá a nezměněná, jak si v jedné z několika smluv vymínili správci po zůstalosti Sester svaté církve, když areál před deseti lety prodali. Rezidenti vesnice ji rádi navštěvují. Sídlí zde duchové, stále tu šustí řeholní roucha a šepoty se vpily do kamenných stěn. Na tomhle místě se člověk cítí součástí něčeho pomalejšího a laskavějšího. Ian Ventham pátrá po skulinách ve smlouvě, které by mu umožnily přestavět kapli na dalších osm bytů.

Z druhé strany přiléhá ke klášteru Willows – pravý důvod pro vznik kláštera. Willows teď slouží vesnici jako léčebna pro

dlouhodobě nemocné. Sestry ho založily v roce 1841 jako špitál pečující o nemocné a zlomené, když jiná možnost neexistovala. V druhé polovině minulého století v něm sídlil pečovatelský dům, dokud legislativa v osmdesátých letech jeho brány definitivně nezavřela. Potom se stal klášter prostě čekárnou, a když v roce 2005 zemřela poslední jeptiška, církev nemarnila čas a celý areál prodala jako nepotřebný.

Vesnice se rozkládá na dvanácti akrech lesa a nádherného otevřeného svahu. Jsou tu dvě jezírka, jedno přírodní a jedno vybudované Tonym Curranem, stavitelem Iana Venthama, a jeho dělníky. Kachny a husy, které v Coopers Chase také sídlí, očividně dávají přednost tomu umělému. Na samém vrcholku kopce, kde les končí, se stále pasou ovce a na loukách kolem jezera se prochází stádo asi dvaceti lam. Ian Ventham koupil původně jen dvě, aby vypadaly na reklamních snímcích zajímavě, ale vymklo se mu to z ruky, jak to v podobných případech bývá.

Tak takovéhle je, v kostce, Coopers Chase.